

Què ha fet ella per merèixer això?

Des que va tenir una filla, a la Raquel se li han tancat les portes d'un mercat laboral que no paeix bé la maternitat. I vol tornar a treballar.

RICARD CUGAT

La Raquel té, a més d'una filla que al juny farà tres anys i un marit de 40, quasi 29 anys i dues fixacions. La primera, la deprimeix. Amb la segona, es *dopa* –de tarda en tarda– per tal de mantenir la depressió en coma estacionari. Però el *currículum vitae* d'aquesta noia comença l'agost de 1979 en un poble de la Noguera. El seu poble. Aleshores, tenia 13 anys, però ella ja ho veia molt clar, havia de guanyar diners. I es va deixar seduir pel comerç. Va entrar a treballar en uns magatzems de depenentia. Des d'aquell dia, en què va accedir de ple en el mercat laboral, fins al mes d'abril de 1989, van passar deu anys en què la Raquel va fer de telefonista, va atendre directament el públic, va redactar altes, va redactar baixes, va fer trasllats, va arxivar, va portar el control d'entrada i de sortida del gènere, va fer la compra de les mercaderies, va confeccionar llistes de noccs, va decorar aparadors, va posar a punt electrodomèstics i, fins i tot, va “anar a les fires corresponents a fer l'adquisició del gènere”.

Després de deu anys només la decisió de casar-se va esborrar d'un cop el seu futur al capdavant d'aquella botiga en la qual portava camí d'acabar associada a la mestressa. Aquell casament la va arrossegar feliçment a Barcelona, on sortosament tres dies després de deixar la botiga va entrar a treballar en una empresa de missatgeria. Vet aquí la sorpresa! Deu dies abans s'havia sotmès a una prova per a hostessa de congressos de la Fira de Barcelona. Era la primera estafa d'un rosari de desil·lusions que començà quan deixà *lo* poble per anar a la capital. Li havien promès estands i moqueta i li donaren un telèfon, un exèrcit de motoristes, onze hores diàries per 56.000 pessetes, i un cap que li va fer la vida impossible fins al maig del 91, data en què vencien un seguit de contractes que sumaven tres anys. Curiosament, una setmana abans de l'acomiadament, van aparèixer els primers vòmits que li anunciaven, en plena jornada laboral, l'embaràs de la seva filla.



“Molts anuncis de premsa que demanen una auxiliar administrativa són una línia eròtica.”

Així comença el seu *via crucis* particular. Sotjar anuncis al diari, enviar desenes de cartes –no contestades–, visites a conegudes assegurances i cases de mobles. Sempre la mateixa resposta quan arribaven a la pregunta fatídica de l'interrogatori:

—Fills?

—Sí, una filla de dos anys.

—No ens interessa.

Ser mare no importa, emperò, en alguns gremis. “Molts anuncis de premsa que reclamen una auxiliar administrativa són una línia eròtica”. O bé: “Buscant un lloc de secretària em vaig trobar en una casa de massatges”. Encara no sap ben bé com va poder fugir al setge a què la sotmeteren aquelles meuaques.

L'hivern passat es va animar i va fer un curset a l'empresa municipal Barcelona Activa. I les il·lusions van ser moltes quan la seleccionaren d'entre un centenar, juntament amb tretze noies més. “De totes les que érem allà, només una treballa”. La frustració va acompanyada d'un sospir: “Quins ànims!”

Se li va acabar l'atur i va començar a cobrar l'ajut familiar. Que també s'aca-

ba. Al novembre. “Data límit per trobar feina”, diu amb més to d'ultimatum que d'esperança. Només una gran dosi de vitalitat salva aquesta dona, que sentència amb gran convicció que si s'hagués vist així, “ni m'hauria casat, ni hauria tingut una filla”. Una filla a qui ha racionat l'assistència a l'escola bressol a vuit dies al més. “No puc pagar més”.

Cada cap de setmana se'n va al poble, on “és més barat de passar-lo”. No llegeix, no va al cinema. La felicitat és “que arribi el meu home i em digui: “Va, anem a sopar!”

Però al bell mig del pessimisme/desperació on navega aquesta dona alta, ha trobat una fusta que sura: “Tinc un somni i quan estic deprimida hi penso. És una botiga de regals i llistes de noccs al passeig del poble. Ho tinc tot pensat, el disseny del local... Ni a Barcelona n'he vista cap d'igual. Ah!, i es diria Nuvis. Sóc modesta però molt emprenedora. Mira, un dia vaig pensar de posar un restaurant xinès al poble, però em vaig desdir i quan van inaugurar-ne el primer, la gent feia cua per entrar-hi. M'hauria forrat!”.

Joan Marí